

רע"פ 9533/17 - יקיר דרדיק נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 9533/17

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: יקיר דרדיק

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 7.11.2017, בעפ"ג 10986-09-17, שניתן על-ידי כב' הרכב השופטים: ר' כרמל; כ' מוסק; ו-ש' רנר.

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' הרכב השופטים: ר' כרמל; כ' מוסק; ו-ש' רנר), בעפ"ג 10986-09-17, מיום 7.11.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג' סקפה שפירא), בת"פ 65443-11-16, מיום 17.7.2017.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש, הוגש כתב אישום מתוקן לבית משפט השלום בירושלים, אשר ייחס לו ביצוע עבירות של זיוף שטר כסף (בצוותא), לפי סעיף 462 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); וסחר בסם מסוכן, לפי סעיף 13 בצירוף סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג - 1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים), ובצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 19.7.2016, בעיר ירושלים, מכר המבקש לנ.פ. 521-16, אשר הופעל כסוכן סמוי מטעם משטרת ישראל (להלן: הסוכן) 60 שטרות מזויפים של 100 ₪ (6,000 ₪), בתמורה לסכום של 2,100 ₪. ביום 26.7.2016, מכר המבקש לסוכן 418.29 גרם נטו של סם מסוכן מסוג קנבוס (להלן: הסמים), בתמורה לסכום של 16,500 ₪.

4. ביום 12.7.2017, הורשע המבקש, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן (להלן: הכרעת הדין).

5. ביום 17.7.2017, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. בפתח הדברים, הבהיר בית משפט השלום, כי "הגם שהעבירות בוצעו בתוך פרק זמן קצר של מספר ימים, מדובר בתחומי עבריינות שונים ובמעשים נפרדים, עסקאות נפרדות כלשכל אחד מהן סוכמה עם הסוכן. בנסיבות אלה, אני סבורה כי יש לקבוע שני מתחמים נפרדים לכל אחת מהעבירות". בכל הנוגע לעבירת זיוף השטרות, קבע בית משפט השלום, כי מתחם הענישה "מתחיל משישה חודשי מאסר בפועל ומגיע עד 18 חודשי מאסר בפועל בצירוף מאסר מותנה וקנס". אשר לעבירה של סחר בסמים, התייחס בית משפט השלום לחומרת העבירה, באומרו, כי:

"במקרה דנן מדובר בסמים שאינם נחשבים קשים אך הכמות היא כמות של מאות גרמים, כמות שאינה מבוטלת. למרבה המזל, הסמים לא הופצו אלא נתפסו על ידי המשטרה אך מדובר בעבירה שתוכננה מראש ושהרווח הכספי הצפוי כתוצאה מביצועה, היה אמור להיות גבוה"

עוד ציין בית משפט השלום, כי מתחם הענישה ההולם את עבירת הסמים במקרה דנן "מתחיל מ-14 חודשי מאסר בפועל ומגיע עד 24 חודשי מאסר בפועל, ולצידם עונשים נילוויים". בהמשך, נתן בית משפט השלום את דעתו לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, ובכלל זה, להודאת המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן; לנסיבות חיי הקשות והמורכבות של המבקש; ולעברו הפלילי הכולל שתי הרשעות קודמות בעבירות של גניבה בידי עובד, ושל ניסיון הצתה וסחיטה באיומים.

על יסוד האמור, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 13 חודשי מאסר בפועל; 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש כל עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים, למשך שלוש שנים, למעט עבירה של החזקה לצריכה עצמית או החזקת כלים; 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירה של זיוף שטר כסף, למשך שלוש שנים; חודש מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית או כלים לפי פקודת הסמים המסוכנים, למשך שלוש שנים.

6. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על הכרעת הדין ועל גזר דינו של בית משפט השלום. בכל הנוגע להכרעת הדין, עותר המבקש לאפשר לו לחזור בו מהודאתו, ולהוכיח את חפותו. לטענת המבקש, בשל תקיפה מינית שחוה מצד סוהרים בבית המעצר במגרש הרוסים בירושלים; ומאחר שספג יחס משפיל בבית סוהר השרון - הוא הגיע לדין בבית משפט השלום "במצב נפשי קשה, ובלחץ פנימי כבד ביותר" שגרמו לו להודות במיוחס לו. עוד טען המבקש, בהקשר זה, כי בית משפט השלום "אמר לו שכדאי לו להודות"; וכי באת-כוחו שכנעה אותו להודות בכתב האישום המתוקן, ואף התנתה את מתן הייצוג המשפטי בהודאה זו. נטען בנוסף, כי בהינתן העובדה כי המערער סיים לרצות למעלה מ-12 חודשי מאסר בפועל מתוך 13 חודשים שנגזרו עליו, המניע העומד בבסיס הערעור על הרשעתו של המבקש, הוא הוכחת חפותו.

7. ביום 7.11.2017, ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין ועל גזר הדין. תחילה התייחס בית המשפט המחוזי לבקשת המבקש לחזור בו מהודאתו, ודחה אותה, בקובעו, כי:

"הודאתו של המערער באה לאחר שהבין את הסדר הטיעון, תוכן האישום המתוקן...בית משפט קמא הסביר למערער כי הוא אינו כפוף להסדר הטיעון ולאחר מכן בחר המערער להודות במיוחס לו. בנוסף, לטענת המערער התקיפה אותה עבר התרחשה בחודש מרץ ואילו הסדר הטיעון התקיים ארבעה חודשים לאחר מכן. תיאור התפתחות ההליך כמפורט לעיל ועיון בפרוטוקול הדיון מלמדים באופן ברור כי המערער היה מודע לתוכן ההסדר ומשמעותו והביע את הסכמתו לכך...".

אשר לטענות המבקש בדבר חומרת העונש, ציין בית המשפט המחוזי כי "אין מקום להתערב בקביעה כי מדובר בשני אירועים נפרדים המצדיקים קביעת מתחמים נפרדים". לאחר שקלול הנסיבות בעניינו של המבקש, ובכלל זה, הודאתו של המבקש; נסיבות חייו הקשות; חומרת העבירה; ועברו הפלילי - החליט בית המשפט המחוזי לדחות את ערעורו של המבקש על גזר הדין, ולהותיר את העונשים שהוטלו עליו על כנם.

הבקשה לרשות ערעור

8. בבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, חזר המבקש על הטענות שהועלו על-ידו בבית המשפט המחוזי, בדבר הלחץ שהופעל עליו הן על-ידי באת-כוחו, והן על-ידי בית משפט השלום, על מנת שיודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. מעבר לכך, טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי שגה, בין היתר, משהתייחס לערעורו "כערעור על גזר דין ולא ערעור על עצם ההרשעה"; עת התעלם מהתנהלותו של בית משפט השלום, ו"מנתונים עובדתיים שונים", שיש בהם כדי להוכיח את חפותו של המבקש; כאשר נמנע מלהתייחס לכשלים בייצוגו; ובכך שלא הגן על זכויותיו. לבסוף, הדגיש המבקש כי הוא הסכים להודות בשל "הלחץ הרב שחוה בכל תקופת המעצר".

דין והכרעה

9. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובנימוקיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות על סף, משהיא אינה

מעוררת כל שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; ואין מתעורר במקרה זה חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017); רע"פ 9171/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017)). בנידון דידן, נסובה בקשת רשות הערעור, כל כולה, על עניינו הפרטי של המבקש, הא ותו לא. די בכך, על מנת לדחות את הבקשה.

10. למעלה מן הצורך, אציין כי דינה של הבקשה להידחות גם לגופו של עניין. ראשית, יש להדגיש, כי בניגוד לטענת המבקש, פסק דינו של בית המשפט המחוזי מתייחס לערעורו של המבקש על שני חלקיו: הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. שנית, ולאחר בחינה של מכלול הנסיבות במקרה דנן, מקובלת עליי קביעתו של בית המשפט המחוזי, לפיה אין מקום לאפשר למבקש לחזור בו מהודאתו, ואוסיף עוד כי המבקש אינו עומד בתנאים הנדרשים לסיום ההליך בעניינו בלא הרשעה. לטעמי, גם העונש שהושת על המבקש בבית משפט השלום הינו ראוי ומאוזן, ולא מצאתי כי יש בסיס להתערבות מקלה של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

11. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ג' בטבת התשע"ח (21.12.2017).

ש ו פ ט